

Ἐγὼ πάω κοντά του καὶ σηκώνω τὸ ὄπλο μου καὶ τὰδειάζω
 στὸ στήθος του!...»

Ὁ Μαρκάκας σώπασε. Πῆρε τὸ τσιμποῦκι του καὶ τὸ χτύπησε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ βγάλλῃ τὸν καπνὸ καὶ τὴ στάχτη...

— Τὸν σκότωσες; ρώτησε ὁ ψαρᾶς, ποῦχε τὸ πρόσωπο σὰν πετρόψαρο.

— Ἄμ' τί!... Πάει!...

— Τὸ φίλο σου, μωρέ, σκότωσες; τὸν ἀδελφικό σου φίλο;...

— Ναί, τὸν σκότωσα!... Καὶ γιατί νὰ μὴν τὸν σκοτώσω;...
 Μπροστὰ στὴν πατρίδα ὅλα!...

Ἐ Ὁ ψαρᾶς κινήθηκε στὸ κάθισμά του, τὰ μάτια τὰ γουρλωμένα ἀγριέψανε· κάτι θέλησε νὰ πῇ, ποῦ τὸ αἰσθάνθηκε νὰ ταράζεται στὸ νοῦ του, μὰ δὲν μπόρεσε.

! — Πατρίδα, πατρίδα!... μουρμούρισε καὶ ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ στὸν Μαρκάκα, ποῦ σκυφτὰ γέμιζε τὸ τσιμποῦκι του.

Ἡ βροχὴ ἄρχισε πάλι νὰ χτυπᾷ τὰ γιαλιὰ δυνατὰ καὶ πάλι ὁ ἄνεμος ἀκούστηκε νὰ οὐρλιάζῃ, νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ κάποτε σὰ μωρὸ ἀπαίσιο, μωρὸ δαίμονας!...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

*Ξεκίνησ' ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων,
 μὲ τὴν ὑδρία στὸν ὦμο ταπεινὴ Ρεβέκκα,
 στὴ δίψα σου ἔγειρα νὰ πιῇς κι' ἐμπρός σου
 στέκω συμβολικὴ Γυναῖκα.*

*Ἐσὺ τοῦ νοῦ τὰ θεῖα τὰ δῶρα
 μοῦ σκόρπισες στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια
 κι' ἄστραψε ὁ πόνος τῆς ψυχῆς σιὰ μάτια,
 ὅπως σιὴ σκοτεινὴ νύχτα τ' ἄστéρι.*

*Μὲ τὴν ὑδρία στὸν ὦμο ἀκολουθῶ σε
 καὶ μὲ τῆς βιβλικῆς γυναῖκας τὴν ἀπλότη.
 Κάμε ἀπὸ τὸ φῶς νὰ φέγγῃ μου τὸ βῆμα
 κι' ἀπ' τὴ σοφὴ χαρὰ μου ἡ ρειότη.*

*Ἔτσι μᾶς τῶγραφεν ἡ Μοῖρα πάντα:
 Μέσα στὴν Πλάση δνάδα τρισαγία —
 ἐσὺ τοῦ νοῦ νὰ μοῦ σκορπᾷς τὰ δῶρα,
 κ' ἐγὼ στὴ δίψα σου νὰ γέρω τὴν ὑδρία.*

(1916)

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΔΑΦΝΗ